

»Han skal herliggøre mig, thi han skal tage af mit og forkynde jer det« (Johs. 16,14)

Sandhedens Ånd

I sin afskedstale til disciplene sagde Herren: »Jeg har endnu *meget* at sige jer!« (Johs. 16,12).

Det gælder altid – spørgsmålet er imidlertid, hvad det er, han endnu har at sige os. Til *jøderne* sagde han: »Vel har jeg endnu meget at sige om jer og *dømme jer for*« (Johs. 8,26) – det burde have fremkaldt forfærdelse i dem, men de forhærdede sig. Hvis vi fornemmer, at han endnu har noget at dømme os for, lad os da ikke trække os tilbage fra ham, thi det bliver forhærdelse. Lad os hellere svare: »Herre, har du endnu meget at dømme os for, sig os det da nu!« Thi enhver, som bøjer sig under ham, når han dømmer, bøjer sig dermed under sin Frelser og Genopretter.

Til disciplene sagde han ikke, at han havde meget at dømme dem for, men at han havde meget at *åbenbare* dem. Vidunderligt, når det er tilfældet! Hvorfor sagde han dem det ikke straks? Fordi »I kan endnu ikke *bære* det!«

Vi ville vente, at han havde sagt: »men I kan endnu ikke *forstå* det,« men Jesus taler sandt. Han ved, at i vort liv spiller forståelsesproblemerne ikke nogen væsentlig rolle – vort egentlige problem er at *adlyde*! Jo mere han siger til os, des større bliver prøven, om vi vil adlyde. Og at adlyde ham er ensbetydende med at *bære* noget – bære *hans forsmædelse* – bære *sit kors* – bære *Jesu dødslidelse* – bære *hans navn*! Og det kunne de endnu ikke, men tiden kom, da de kunne, og da gjorde de det!

Vejledningen

»Men når han, sandhedens Ånd, kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden!«

Jesus kalder to gange Helligånden for *sandhedens* Ånd (Johs. 14,17 og 16,13). Dermed knytter han Ånden uadskilleligt til sig selv, thi *han er selv sandheden* (14,6).

Men dermed knytter han også Ånden uadskilleligt til *Ordet*, thi »dit ord er sandhed« (17,17).

Når Herren derfor siger, at sandhedens Ånd skal vejlede dem til hele sandheden, betyder det, at han skal lede dem frem til *det fulde kendskab til ham*, der er sandheden – til hans væsen, hans vej og hans virke.

Vi ville vente, at Herren havde sagt: »Når han, sandhedens Ånd kommer, skal han *undervise* jer om sandheden,« men Jesus taler sandt. Vi kan ikke undervises om sandheden – vi må vejledes til ham skridt for skridt – og hvert skridt i lydighed. En undervisning kunne nemt gøre os

opblæste, så sandt kundskaben opblæser; en vejledning gør os ydmyge, så sandt vi næppe undgår at snuble undervejs og blive afsløret i al vor egenvilje og dårskab.

Hvorledes?

Da Jesus vandrede hernede, vejledte han sine disciple ved *aldrig at tale af sig selv*; han kunne sige: »Som Faderen har lært mig, således taler jeg« (8,28) og »min lære er ikke min egen, men hans, som sendte mig« (7,16) og »jeg har ikke talt af mig selv, men Faderen, som har sendt mig, han har givet mig befaling om, hvad jeg skal sige, og hvad jeg skal tale« (12,49). På tilsvarende måde skal Helligånden, sandhedens Ånd, *ikke tale af sig selv*, men alt, hvad han hører, skal han tale, og det, der kommer, skal han forkynde jer« (Johs. 16,13).

Her har vi prøven på, om det er Helligånden, der taler – eller om det er et menneske, der, skønt han træder frem i Jesu navn og hævder at forkynde hans ord, dog taler *af sig selv*! Prøven er meget fin – den fintmærkende samvittighed med det fintmærkende øre kan høre forskellen.

Prøven omfatter imidlertid ikke blot, *hvorledes* der tales, men også, *hvad* der tales om, thi »*det, der kommer*, skal han (sandhedens Ånd) forkynde jer.« Hvis emnet ikke er »det, der kommer,« er det ikke Helligånden, der taler!

Hvad mener Herren med »det, der kommer«? Vi får svaret, når vi følger med ind i *Getsemane* have; de kom med fakler og lygter og våben – men Jesus vidste alt, hvad der skulle *komme over ham* (18,4). Det er først og fremmest dette, sandhedens Ånd forkynder os, altså vor Frelseres selvopofrelse i korsdødens forsmædelse for vor skyld.

Sandhedens Ånd har næppe nogen sinde virket mægtigere end gennem apostelen *Paulus*, og hvad forkyndte han? »Jeg havde fattet det forsæt ikke at ville vide af noget andet, medens jeg var iblandt jer, end Jesus Kristus og det *som korsfæstet*« (1. Kor. 2,2). Den forkyndelse, der ikke maler Kristus for øje som korsfæstet, er ikke Åndens tale, thi »*det, der kommer*, skal han forkynde jer,« og *det kom* i de frygtelige timer, efter at han havde sagt det.

Tiden kom, da alt det, der skulle komme over ham, kom for aldrig mere at komme, thi det blev *fuldbragt*; vor Frelser har fuldbyrdet sin frelsergerning, og Helligånden hører aldrig op med at forkynde os dette glædesbud!

Konsekvenserne heraf er endnu ikke kommet *i deres fylde*; det sker først, når

Herren åbenbarer sig. »Derpå *kommer enden*, når han overgiver Riget til Gud og Faderen, efter at han har tilintetgjort al magt og al myndighed og kraft« (1. Kor. 15,24). Idet sandhedens Ånd altid samler al opmærksomhed om vor lidende og korsfæstede Herre og Frelser, forkynder han også det, der endnu ikke er kommet, men *som snart kommer* som frugten af hans fuldbragte værk! Således er det Kristus, sandhedens Ånd alene forkynder, Kristus som den, der var, og som er, og som kommer, Kristus som a og ø, begyndelsen og enden. Men sensationer forkyn-der han ikke!

Herliggørelse

Således *herliggør* sandhedens Ånd ham, der er sandheden, i overensstemmelse med Jesu ord: »Han skal herliggøre mig« (Johs. 16,14).

Ligesom Sønnen herliggjorde Faderen ved i ord og gerning at åbenbare Faderens hellighed, kærlighed og sandhed, således herliggør Helligånden Jesus ved at åbenbare hans væsen for os, hans lydighed helt ind i døden på et kors, hans ydmyghed, hans mod, hans kærlighed, hans stilhed, hans tilbagetrukkethed i natlig bøn, hans enkle, udtømmelige tale, hans renhed – på den måde vejleder han os til *hele* sandheden, thi sandheden er jo Jesus – ikke som vi opfatter ham, men *som han er*!

Allerstørst er hans herlighed på korsets planke! Det var stunden for hans *ophøjelse* – men det kan kun sandhedens Ånd vise os, thi det strider imod alle vore begreber om herlighed og ophøjelse.

Skal sandhedens Ånd gøre os til sande vidner om hans herlighed, så Sønnen også bliver herliggjort ved os, da må han sandelig *vejlede* os – og vejen, han vejleder os ad, er Jesus, thi han er jo vejen (14,6)! Da er vejen herlig, men herligheden består ofte i *modsigelse, misforståelse, tab, ja smerte* – og den vej er vi sene til at betrede – der må megen vejledning til, for at vi skal komme nogle skridt frem ad den vej og herliggøre Sønnen, *som han herliggjorde Faderen*!

Uendeligt!

»Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde jer det. Alt, hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde jer det« (16,14-15).

Der er altså *ingen grænse* for Helligåndens muligheder for at herliggøre Herren, thi han tager af Jesu forråd, og Jesu forråd er Faderens, og det er *uudtømmeligt*.

Hvilke muligheder! Hvilke muligheder for at herliggøre Herren! Ja, de er ubegrænsede – men når Helligånden har *uudtømmelige* guddommelige kilder at øse af, hvorfor er Jesus da ikke mere herlig for os, hvorfor herliggør vi ham *så lidt*?

Når Herren siger om sandhedens Ånd, at »han skal tage af mit«, da kan den, der læser langsomt, fornemme en stille påmindelse om, at i modsætning til Helligånden kan et menneske som du og jeg *slet intet tage* (3,27) – det må gives ham ovenfra! Hvis dette forhold forrykkes, så mennesket glemmer sin totale hjælpeløshed og afmagt og begynder selv at tage, da trækker sandhedens Ånd sig tilbage, og da herliggøres Herren ikke.

Det er i de små og magtesløse, Herren herliggøres, thi de kan slet intet tage, hvorfor Helligånden ikke hindres i at tage

af Herrens udtømmelige forråd og forkynde dem.

Vi ville vente, at Jesus sagde: »Han skal tage af mit og *skænke* jer det,« men han taler sandt, thi de evige rigdomme kan ikke gives os på samme måde som jordiske og timelige, de må *forkyndes* os, hvilket forudsætter, at vi har øren, der kan høre.

Har vi det?

De, som svarer: »Vi er kristne, vi kan høre,« står i fare for at få dette svar: »Hvis I var døve, havde I ingen synd; men nu siger I: Vi hører – derfor bliver jeres synd« (sammenlign 8,41). Kristne, der er for sikre, herliggør ikke Herren, thi Helligånden støder imod en mur i deres indre. Det er og forbliver i dem, der har et sønderbrudt hjerte, en ydmyg ånd, et bævende sind, at sandhedens Ånd kan virke – det er for sådanne, han åbenbarer Jesus

ved at tage af hans og forkynde dem det!

Til slut

Sandhedens Ånd – men husk, løgnen ligger os nærmest, og husk, at løgnen ofte optræder som sandhed! Alt, hvad kødet mener, er løgn. Vor tanke er formørket, vore tankebygninger gør sig uindtagelige for sandheden, som var sandheden vor værste fjende.

Ingen være derfor sikker på sig selv – ingen glemme, at Herren endnu har meget at sige os, og at det, han har at sige os, ikke behager kød og blod.

Men heller ingen være tvivlende, thi blot dette, at Herren endnu har meget at sige os, er et tegn på, at han vil have med os at gøre, og det er i sig selv nåde over nåde.

Visdoms og åbenbarings Ånd

Sandhedens Ånd kaldes også *visdoms og åbenbarings Ånd* (Efes. 1,17), og især den sidste benævnelse, *åbenbarings Ånd*, lader os forstå, at den Ånd kommer fra en verden, hvor vi ikke kan trænge ind hverken med vor tanke eller med vor vilje, thi alt, hvad der har med *åbenbaring* at gøre, ligger udenfor vor rækkevidde – det må rækkes os *ovenfra*, og vore øjne må *åbnes* derfor!

Men hvad der gælder åbenbaring, gælder også *visdom* – den er ligeledes udenfor vor rækkevidde, thi her er ikke tale om den visdom, mennesket kan præstere (og som altid afsløres som dårskab), men om visdommen *ovenfra*, d.v.s. *Guds visdom*.

Om hvad der gælder åbenbaring og visdom, gælder også *sandheden* – den ligger helt udenfor vor rækkevidde, thi vi er af natur løgnens børn og har i os selv ingen mulighed for at finde eller fatte sandheden – den må komme til os *ovenfra*, og vore hjerter må *åbnes* for den (for *ham*, der er sandheden), ellers forbliver vi i løgnens mørke.

Når apostelen *Paulus* derfor beder om, »at vor Herres Jesu Kristi Gud, herlighedsens Fader, vil give jer visdoms og åbenbarings Ånd i erkendelse af ham,« siger han i virkeligheden, at de kristne i *Efesus*, som brevet blev sendt til, ikke skulle gå ud fra, at de kendte Jesus særlig godt, eller at de kunne regne med sådan uden videre at lære ham bedre at kende.

Hvis *de* behøvede visdoms og åbenbarings Ånd i deres erkendelse af ham, hvor meget mere behøver vi det da!

Kristus

Kristus er Guds *hemmelighed* (Kol. 2,2).

Ingen kan trænge ind i denne hemmelighed ved egen hjælp; den største skikkelse, vi kender, *Johannes Døberen* siger to gange: »*Jeg kendte ham ikke*« (Johs. 1,31 og 33), og til dem, der var udsendt til ham fra farisæerne, sagde han: »Midt iblandt jer står en, *I ikke kender*« (vers 26).

Det er betagende at sætte sig ind i, hvordan menneskehedens allerstørste nåde fortvivlelsens afgrund i deres forsøg på at lære ham at kende. Tænk blot på *Martin Luthers* ubeskrivelige indsats for at finde fred med Gud! Da hans øjne endelig åbnedes for Guds hemmelighed, Kristus, hvilken forløsning! – men den kom *ovenfra*, thi heller ikke denne store mand kendte Kristus eller kunne komme til at kende ham af sig selv – Kristus måtte *åbenbares* ham, og det blev han, da visdommens og åbenbarings Ånd kom til ham og drog sløret fra hans øje.

En anden stor mand, *Karl Barth*, har beskrevet sine anstrengelser for at lære Kristus, som han ikke kendte, at kende. På det tidspunkt var han præst i *Safenwil* i *Svejts*, dybt involveret i forskelligt kristent arbejde. Han prædikede Kristus, men følte, at hans ord slet ikke trængte igennem – og grunden hertil var, at »det ikke er trængt igennem til mig selv«. Til sidst følte han sig desperat og kunne ikke finde på andet end at give sig til at læse *Romberbrevet*. Han sad ofte under et æbletræ med *Romberbrevet* og en notesbog og skrev alt, hvad ordet talte til ham. (Her blev grunden lagt til hans berømte *kommentar til Romerbrevet*, der virkede som et bombenedslag i den teologiske verden.) Det, han selv først fik ud heraf, var med hans egne ord: »Alle kristne bevægelser kan ikke fortsætte, thi det er, som om de

forlanger af Gud, at han skal sætte kronen på deres arbejde, som de imidlertid er begyndt på og fortsætter med *på deres egen måde*. Frygten for Gud står ikke mere ved vor visdoms begyndelse. Vi forsøger hele tiden at snuppe Guds billigelse i forbifarten. Jo mere nidkærhed vi har, des mere tøvende er vi med at underordne os under Guds virkelige krav. Fra Guds standpunkt er vi og alt vort arbejde mere en hindring end en hjælp, og vore bevægelser (organisationer) står direkte i vejen for Guds bevægelse!« Han slutter således: »Lad alt vort bryde sammen, så det en gang for alle kan blive vist verden, at Guds sag virkelig er *hans!* Her står vi i dag!«

Dette er højaktuelt i dag, hvor kristenheden bobler over af aktivitet for Gud, verdensvisioner for Gud, vældige programmer for Gud – og kun få skælver ved tanken på, om alt dette ikke mere er en hindring for Den Almægtige end en hjælp!

Det er, som om vi tager det for givet, at vi kender Kristus vældig godt, og at vi intet har at lære m.h.t., hvordan *han* arbejder, hvorledes *han* går til veje, hvilke metoder *han* anvender – vi går tilsyneladende ud fra, at blot vi er ivrige, er han forpligtet til at velsigne – ja, jo mere ivrige vi er, des mere er han nødt til at velsigne vort arbejde! Vi giver ikke megen tid til at fordybe os i, hvorledes Herren tjente Faderen, da han gik hernede, og Skriftens ord herom er (for at tale med *Karl Barth*) ikke trængt igennem til os; derfor anvender vi denne verdens metoder i vor tjeneste og »snupper Guds billigelse heraf i forbifarten«.

Det er, som om vi ikke bærer ved tanken om, at visdoms og åbenbarings Ånd

går vor dør forbi, fordi vi ikke har tid til (og måske heller ikke lyst til) at høre på, hvad han siger om alt det, vi holder på med.

At *erkende* Kristus er samtidigt at *erkende*, at han er helt anderledes, end jeg umiddelbart forestillede mig. At *erkende* ham er at blive afsløret i hans lys; det er *ydmygende*. Ingen, der erkender Kristus, bliver bekræftet i sit eget, tværtimod!

Tænk blot på *Johannes-evangeliet*s åbenbaring af ham! Han er sandelig *ovenfra*, men det er vi ikke. Når vi fordyber os i dette evangelium, går det op for os, at der ikke er eet punkt i Jesu liv, der stemmer nøjagtigt med vore forestillinger. Hans mad var at gøre Faderens vilje; derfor talte han aldrig af sig selv, men kun, hvad Faderen gav ham befaling om; og derfor gjorde han intet af sig selv, men kun, hvad han så Faderen gøre; det var også derfor, han ikke bestemte over sin tid, men først drog op til Jerusalem, da han forstod, at tiden dertil var inde (Johs. 7). Hele hans færden og virke strider mod vore forestillinger om effektivitet.

Hans kendskab, til hvad der boede i mennesket, er udtømmende; derfor gjorde han sig ingen illusioner, og derfor betroede han sig ikke til dem; kun for en lille flok af udvalgte disciple åbnede han sit hjerte, og de forstod ham først bagefter. Han stablede ikke en organisation på benene (vi kan overhovedet ikke forestille os vor Frelser som leder af en organisation!), men han øvede storværk.

Jo mere han åbenbarede sit væsen, des mere hadede verden ham, og da han udførte sit største tegn (opvækkelsen af *Lazarus*), traf de den endegyldige beslutning om at henrette ham.

Han smigrede ingen, leflede ikke for nogen og afgav aldrig tomme løfter. Han oplevedes af flertallet som hård, og de kaldte hans tale for hård, umulig at høre på.

Til sidst havde han kun tolv disciple om sig, og en af dem var en djævel. Han havde udvalgt disse tolv, også *Judas*, og han vidste, hvad der skulle komme over ham, thi det var ham, der styrede begivenhederne, ikke hans fjender, ikke *Judas*, heller ikke djævelen. *Judas*, som han havde udvalgt, skønt han skulle forråde ham, måtte opfylde Skriftens ord om, at den, han delte sit brød med, skulle løfte hælen imod ham.

Hvad var vor Frelseres dybeste hemmelighed? Hans *ubrødte eenhed med Faderen!* Det var den, der kostede ham livet, thi verden kan ikke andet end hade en, der kun gør Faderens vilje og altid forbliver i ham.

Udrettede han noget ved at fastholde og virkeliggøre sin enhed med Faderen? Ja, kun på den måde kunne han fuldbyrde frelsesværket, og det er fuldbragt!

Herren gjorde alt det, vi ikke ville tænke på at gøre, når vi rigtig skal udrette noget; han stødte menneskene fra sig; han udnyttede ikke de vældige muligheder, han havde for at få et stort følgeskab; han handlede »uklogt« og gjorde ikke brug af sin magt, men gav sig i sine modstanderes hænder og lod dem gøre, hvad de ville. Hvem handler således, når han vil gennemføre et storværk? Til sidst ser vi ham i en narrekåbe, fremstillet for alverden til en blanding af spot og medlidenhed; derefter må han slæbe sit kors ud til *Hovedskalstedet*, og der bliver han naglet fast dertil. Alle ryster på hovedet, nogle få i fortvivelse, de fleste med et skuldertræk; alle er enige om, at det er mislykkedes for ham – og det præcis på det tidspunkt, da det er *fuldbragt!* Så diametralt modsatte, uden så meget som et eneste fælles berøringspunkt, er hans og menneskehedens opfattelser af, hvad der fører til noget. Selvopofrelse i kærlighed til Faderen er den guddommelige vej; den fører til tab på tab – ja, men kun på den måde lægges der sædekorn i jorden, der kan dø og bære megen frugt!

Erkendelsen af ham

Ingen føle sig sikker på at kende Herren særlig godt! Ingen føle sig sikker på, at fordi han står i en eller anden tjeneste, kender han Herren. End ikke *Paulus*, der kendte ham, som kun få i historien har lært Herren at kende, følte sig sikker; han længtes bestandig efter at kende ham bedre (Fil. 3,7 glg.).

Ordet »erkendelse« siger os måske ikke meget; det lyder så upraktisk og abstrakt. Kan det udtrykkes mere konkret? Ja, og her kommer *Paulus'* medarbejder, *Epafras*, os til hjælp, thi ligesom *Paulus* bad også han for de hellige, og medens apostelen bad om *visdoms og åbenbarings Ånd i deres erkendelse af Kristus* (se både Efes. 1,17 og Kol. 1,9), bad *Epafras* om, at de *i enhver sag måtte være fuldt forvissede om, hvad der er Guds vilje* (Kol. 4,12); de bad om det samme, *Paulus* i mere almene vendinger, *Epafras* mere konkret – og ham kan vi bedst forstå.

Bliver *Epafras'* bøn hørt, da hindrer den os i at »snuppe Guds billigelse og godkendelse i forbifarten,« som var det den selvfølgeligste sag af verden. Da søger vi Gud af hele vort hjerte i *enhver* sag. Da mærker vi, at han er hellig, og at visdommens og åbenbarings Ånd ønsker tid til at *tale ud med os* om, hvad der er Guds vilje i *enhver* sag, altså også i de spørgsmål, der drejer sig om, *hvorledes* han arbejder, *hvilke metoder* han anvender, og *hvilke tab* han leder os til, for at vi kan blive hvedekorn, der kan falde i jorden, dø og bære megen og varig frugt!

Bliver *Epafras'* bøn hørt, da rejser *Gudsfrygten* sig som en uigennemtrænge-

lig og uoverstigelig hindring for vor egen visdom, vore egne tanker, meninger, anskuelser og opfattelser og leder os ind på Guds visdoms dåragtige, tabgivende og ineffektive vej – den vej, Herren vandrede til ende – den vej, *han selv er og forbliver!*

Bliver *Epafras'* bøn hørt, tænk, da lærer vi Jesus at kende som Guds åndelige, konkrete og praktiske visdom – da oplever vi den guddommelige visdom i dens forunderlige enkelhed, kraft og hellighed – og det opvejer langt al den modsigelse og misforståelse, vi da udsættes for!

Om at lægge navn til

Vi har måske alle oplevet at måtte lægge navn til noget, der slet ikke svarede til, hvad vi vil lægge navn til. Hver gang jeg har oplevet det, er mine tanker gået til Herren – tænk, hvad han må lægge navn til!

Tænk, hvad vi byder ham – og så »snupper vi lige i forbifarten, at det skal han lægge navn til!«

Hvor er vi respektløse overfor Gud, hensynsløse og frække uden at tænke nærmere over det!

Hvis vi virkelig kendte hans navn, d.v.s. kendte ham selv, hans væsen, hans virkemåde, da ville vi blive varsomme med, hvad vi lod ham lægge navn til. Vi ville ane dybt i vort indre, at kun hvad der svarer til ham, kan han lægge navn til.

Det ville medføre radikale og dybtgående ændringer – så dybtgående, at jeg overlader til enhver i stilheden for Guds åsyn at få klarhed herover.

Jeg gentager: trængte efeserne, der havde haft apostelen *Paulus* iblandt sig i lang tid, til visdoms og åbenbarings Ånd i deres kendskab til Kristus, hvor meget mere da vi!

Hvor må vi takke Herren for, at han ikke har vendt os ryggen, skønt vi har budt ham at lægge navn til utallige ting, der slet ikke svarer til, hvem han er, og hvad han vil – hvor må vi anråbe ham om ny nåde, så vi kan lægge øren til, hvad visdommens og åbenbarings Ånd vil sige os om ham, vor Herre og Frelser, og om, hvad der i enhver sag er hans vilje, den gode, fuldkomne og Gud velbehagelige!

Den første bøn

Den første bøn, vi skal bede, er: »Vor Fader, du som er i Himlene, *helliget vorde dit navn!*«

Det må være en afgørende bøn, siden det er den *første*, Herren indskærper os.

1.

I sin ypperstepræstelige bøn siger vor Herre Jesus: »Jeg har åbenbaret *dit navn* for de mennesker, du tog ud af verden og gav mig« (Johs. 17,6). Hermed mener Herren ikke, at han har sagt os, hvad Gud hedder, men at han har vist os Gud, som Gud er. Vor Herres Jesu liv er en åbenbaring af Guds navn. Som Jesus er, således er Gud; som Jesus taler, således taler Gud; som Jesus handler, således Gud.

Når jeg nævner min hustrus navn, betyder det for mig ikke noget formelt, men hendes navn rummer alt det, hun er, hele hendes væsen, karakter, hele hendes indsats.

Det er det, Herren mener, når han siger, at han har åbenbaret Faderens navn – altså Faderens væsen, karakter, tænke-måde, virke og indsats.

Men alt for ofte gør vi navnet til noget formelt; vi siger uden videre, at vi samles i Jesu navn (som altså også er Guds navn), og vi slutter mangan bøn nok så formelt: »i vor Herres Jesu Kristi navn, amen!«

Det hjælper ikke *formelt* at knytte Navnet til vor bøn eller vore sammenkomster, thi Gud lægger ikke navn til noget, der ikke svarer til hans navn, altså til hans væsen og virkemåde.

Hvad har Gud dog ikke måttet lægge navn til!

2.

Helliget vorde dit navn – hvis det er os en hjertebøn, kan vi være forvissede om, at det også er Gud en hjertesag at besvare den.

Helliget vorde dit navn i mit hjem, i mit ægteskab, i min opdragelse af mine børn – på min arbejdsplads – i mine dispositioner – i min forvaltning af alt, hvad du betror mig!

Helliget vorde dit navn – i min påklædning, i min tale, i min hverdag såvel som ved mine fester!

Helliget vorde dit navn ved vore gudstjenester, bedemøder og andre sammenkomster!

Ja, helliget vorde dit navn!

I denne bøn ligger der en stille påmindelse om ikke at trække Navnet ned til vort niveau – i det hele taget *ikke trække Navnet ned*, thi det er Navnet over alle navne.

Helliget vorde dit navn – at hellige er at udskille det, d.v.s. *ikke at sammenblan-*

de det med andre navne – men ak, hvor har vi dog forsømt at bede denne første bøn af hele vort hjerte, thi man kan ikke se sig omkring uden at se Navnet sammenblandet med alle mulige andre navne – man kan dårligt finde noget, der kun bærer Navnet, udelukkende er præget, behersket og gennemtrængt af Guds væsen, Guds visdom og Guds virkemåde.

Jeg anvender atter professor *Karl Barths* afslørende udtryk: »Vi snupper Guds billigelse i forbifarten« og lader Ham lægge navn til alt vort, uanset om det er denne verdens væsen og virkemåde, der præger det (se artiklen om *visdoms og åbenbarings Ånd*).

3.

»Jeg har åbenbaret dit navn,« sagde Herren; hvis han havde forsøgt at gøre Guds vilje på en anden måde end ved at gå den tunge gang i lydighed ud til Golgata, havde Gud ikke lagt navn til det – da var Guds navn aldrig blevet åbenbaret for os.

Jesus sagde også: »Fader, *herliggør* dit navn« (Johs. 12,28); det sagde han, da hans sjæl var dybt forfærdet over al den lidelse, der skulle fuldbyrdes på ham.

Da lød der en røst fra Himmelen: »Jeg har allerede herliggjort det, og jeg vil atter herliggøre det.« Herliggørelsen af Navnet fuldbyrdes, da Jesus lod sig ophøje på korset, altså da det, vi forstår ved herlighed, blev taget fra ham og en ubeskrivelig skam blev lagt på ham.

Vi kan nok bæve ved tanken på, om Navnet er *helliget* iblandt os, og om det bliver *herliggjort*!

Men *bæven* tillige med *frygt* er en væsensbestanddel af livet med Gud i vor Herres Jesu Kristi navn; uden dette kan vi ikke arbejde på vor frelse (Fil. 2,12).

På den anden side er det befriende, når Guds frygten stiller sig ved begyndelsen af vor visdom og rejser sig foran den med autoritet og myndighed. Da hører vi tydeligt dens nej til alt, hvad Gud ikke lægger navn til, og dens faste ja til det, der kan bære Navnet.

Det, der kan bære Guds navn, fordi Han af hjertet lægger navn til det, bliver båret af Gud; han giver det sin guddommelige kraft – og da hans navn bl.a. er *Underfuld-Rådgiver* og *Vældig-Gud*, bæres det, han lægger navn til, af hans underfulde visdom og ubegrænsede kraft – det øser af *uudtømmelige kilder*!

4.

Det første, Herren sagde til *Ananias*, da denne vægrede sig ved at gå til den blinde *Saul* fra Tarsus, var, at han skulle »bære mit navn« (Ap. G. 9,15), hvilket indebar, at han også skulle *lide* meget »for

mit navns skyld«.

Hos Paulus ser vi, at Jesu liv blev »reproduceret« i ham.

I Paulus ser vi, at Navnet blev helliget og herliggjort.

Paulus er en virkeliggørelse af Jesu ord: »Som Faderen har sendt mig, således sender jeg Jer.«

Gud kunne sandelig lægge navn til sin tjener Paulus' liv og tjeneste.

Paulus sagde: »Bliv mine efterfølgere, ligesom jeg igen er Kristi efterfølger« (1. Kor. 11,1). Følger vi i Paulus' spor, ligesom han fulgte i Jesu spor, da lægger Gud navn til vor vandring og vort værk, men verden vil forkaste os.

5.

En ung pige i *København* fortalte mig, at hun måtte skrive under på *ikke* at sige *du* til kunderne, før hun kunne blive ansat som kassedame i et supermarked. Indehaveren ville ikke lægge navn til, at de ansatte uden videre tiltalte fremmede mennesker med *du*; de skulle sige *De*.

I en af vore verdensberømte virksomheder kræves der, at man ikke alene siger *De*, men at man også anvender *hr.*, *fru* og *frøken* i tiltale- og omtaleformen. Lederen vil ikke lægge navn til andet. Han tillader heller ikke, at man møder op uden slips.

Enhver mene herom, hvad han vil; jeg fremhæver disse eksempler fra den menneskelige tilværelse for at understrege, at end ikke i verden, som den er i dag, vil verdens børn lægge navn til hvadsomhelst.

Vor største og mest berømte erhvervsleder ønsker en standard over den gængse, før han vil lægge navn til. *De*, der ikke vil underordne sig herunder, kan han ikke bruge.

Der er nogle, der finder dette for strengt; der er andre, der føler sig løftet deraf og sætter en ære i at være ansat i en virksomhed, hvor der kun lægges navn til en vis standard.

Jeg har undertiden følt, at jeg måtte lægge navn til noget, der ikke svarede til, hvad jeg gerne ville – og denne erfaring er jeg jo ikke ene om.

Hvordan reagerer vi så?

Der er flere måder at reagere på. Den *første* er at sænke standarden og godkende noget, man inderst inde ikke står for. Den *anden* er at fastholde standarden og afskrive dem, der ikke holder den.

Gud reagerer ikke på nogen af disse måder. Han fastholder sin »standard«, sænker den aldrig, men han afskediger ikke dem, der lader ham lægge navn til noget, der ikke svarer til hans navn. Hvis han gjorde det, hvor var vi så henne i dag?

Undertiden lader han os føle sin *bedrøvelse*; lader vi os berøre heraf, da vender vi os fra alt det, der ikke svarer til hans navn, og søger hans vilje af vort ganske hjerte.

Lader vi os ikke berøre af, at vi har bedrøvet Ånden, da giver han os dog ikke op, men begynder at *tugte* os, måske således at han sender os skuffelse på skuffelse og ikke tillader, at det rigtig lykkes for os mere.

Lader vi os heller ikke påvirke heraf, ja da kan det ske, at han opgiver os, flytter lysestagen og sætter den et helt andet sted, idet han udvælger andre til at gøre hans gerning sådan, at han kan lægge navn dertil.

Måtte Guds langmodighed imod os

lede os til omvendelse fra alt i vort liv og vort virke, der nok formelt bærer hans navn, men ikke gør det reelt, fordi det ikke svarer til ham. Må Guds langmodighed imod os ikke være forgæves!

Måtte vi af hele vort hjerte holde ud i den første bøn: »Vor Fader, du som er i Himlene, helliget vorde dit navn!«

6.

Den aronitiske velsignelse lyder således: »HERREN velsigne dig og bevare dig, HERREN lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig, HERREN løfte sit åsyn på dig og give dig fred« (4. Mos. 6,24 flg.).

Denne velsignelse udgår fra HERREN og fører til HERREN. Ja, den lægger

Navnet på os som en velsignelse fra HERREN. Ikke ved vore egne anstrengelser, ikke ved vor egen iver, ikke i vor egen nidkærhed skaber vi noget, der kan bære Herrens navn – men opgiver vi alt vort eget og lader Herrens velsignelse fylde os, så han bevarer os både fra synden og fra vore egne ideer og lader sit ansigt lyse over os, så vi vandrer i hans lys i stedet for vort eget, og er os nådig med hele nådens nyskabende kraft, ja løfter sit ansigt på os, så vi må sænke vort blik, thi vi kan ikke tåle at se hans åsyn, og giver os den fred, der overgår al forstand, da lægger han sit navn på os og den gerning, vi så gør, thi det er ham, der gør den!